

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 12. října 2023 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ladislavy Lužanové a přísedících Ludmily Hyské a Dagmar Markovičové

takto:

Obžalovaný

G ■■■ B ■■■

narozený ■■■ ve Svitavách, hostitel v hotelu pro rodiny s dětmi, trvale bytem, ■■■

je vinen, že

od 1. 7. 2004 do 24. 6. 2018 v rodinném domě v ulici ■■■ v Kladně v místě společného bydliště, nejprve od roku 2004 až do roku 2013 převážně fyzicky a následně od roku 2013 do roku 2018 převážně pouze psychicky, týral svoji manželku R ■■■ B ■■■, narozenou 19. 2. 1969, a to tak, že ji opakovaně urážel vulgárními výrazy, přičemž ji takto urážel nejméně dvakrát týdně, ponižoval ji a křičel na ni, zesměšňoval ji, vyčítal jí její neschopnost, např. pokud měla pozdě uvařeno, pokud se na něj špatně podívala, pokud nesouhlasila s výběrem nábytku nebo pokud si chtěla něco uvařit v kuchyni, kde byl zrovna on, přičemž ji po celou dobu omezoval v hospodaření s financemi, které sám spravoval na svém účtu, kam mu poškozená musela posílat svoji výplatu, příp. i dávky v nezaměstnanosti, uděloval jí příkazy ohledně toho, jaké finanční částky může vybrat a kolik si z dané částky může ponechat, a neměla tedy možnost, aby si zakoupila, co potřebovala, přičemž obžalovaný si ze společných finančních prostředků pořizoval, co chtěl, dále poškozenou psychickým nátlakem donutil k uzavření několika půjček, přestože se bála, že nebudou schopni půjčky splácet, v případech fyzických útoků se jednalo

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Příbylová

o strkání, facky, podkopávání nohou, k nimž docházelo i dva až třikrát týdně, opakované zamykání poškozené v koupelně na několik hodin, v několika případech dal poškozené naprosto nečekaně facku, a to např. z důvodu, že byl nepořádek v kuchyni, přitom ji častoval vulgárními výrazy s výčitkami o její neschopnosti, nebo z důvodu, že špatně odpověděla, nebo něco řekla, v březnu 2008 při společné jízdě v osobním vozidle ji udeřil pěstí do její levé tváře, čímž jí způsobil hematoma, a to z toho důvodu, že jej požádala o snížení rychlosti vozidla, hádky a výčitky neustávaly po celou dobu, v neustanovené době, když odešla do koupelny, za ní vběhl s nožem v ruce, stál na prahu a křičel na ni, v roce 2015 kopl do police v ložnici tak, že se na ní police vysypaly, poté častování vulgárními výrazy a výčitky ze strany obžalovaného neustávaly, opakovaly se skoro každý den, přičemž vše vyvrcholilo dne 24. 6. 2018, kdy si obžalovaný uvědomil, že jeho manželka nestáhne svou žádost o rozvod, a proto jí vulgárně nadával, říkal jí, že je pitomá, že se chce rozvést, když se s ním má jak prase v žitě, poškozená odešla do ložnice, kam za ní obžalovaný nejméně třikrát po sobě vstoupil a častoval ji vulgárními výrazy a když jeho chování ignorovala, začal být agresivnější, proto se v ložnici zamkla, obžalovaný začal do dveří kopat, lomcovat s nimi, lomcovat za kliku a křičet, že to nedopadne dobře, že ji zabije a proto poškozená zavolala ze strachu o svůj život Policii ČR, přičemž poškozená v přímém důsledku dlouhodobého psychického a fyzického týrání ze strany obžalovaného utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, která po dobu delší než šest týdnů poškozenou omezovala na obvyklém způsobu života zvýšenou úzkostí, depresivním laděním, anticipační úzkostí, poruchami spánku, obavami o budoucnost, vyhýbavým chováním, sníženým sebevědomím, sociální izolací a zvýšenou hladinou emoční citlivosti,

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví a takový čin páchal po delší dobu,

čímž spáchal

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno b), d) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 199 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí **svobody v trvání 2 let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené R ■■■■■ B ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■ náhradu nemajetkové újmy na zdraví odpovídající ztížení společenského uplatnění ve výši 406 376 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 406 376 Kč počínaje od 10. 6. 2020 do zaplacení, a náhradu nemajetkové újmy odpovídající ochraně osobnosti ve výši 100 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 100 000 Kč počínaje od 10. 6. 2020 do zaplacení.

Odůvodnění:

1. Úvodem je třeba zmínit, že touto věcí se Okresní soud v Kladně zabývá již potřetí. Poprvé bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2 T 6/2020-411, kterým byl obžalovaný G ■■■■■ B ■■■■■ uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Příbylová

společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl obžalovaný podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázán uhradit poškozené R [REDACTED] B [REDACTED] na náhradě nemajetkové újmy ve výši 100 00 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně, počínaje od 16. 10. 2019 do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená B [REDACTED] se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Tento rozsudek byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2020, č. j. 13 To 287/0020-442, zrušen v celém rozsahu a věc byla vrácena soudu I. stupně. Odvolací soud uložil soudu prvního stupně znovu a důsledně se zabývat všemi okolnostmi případu, zvážit doplňující výslech poškozené, v zájmu objektivního posouzení doplnit znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ohledně poškozené, a poté znovu ve věci rozhodnout.
3. Po doplnění dokazování v naznačeném směru bylo znovu rozhodnuto rozsudkem ze dne 2. 11. 2021, č. j. 2 T 6/2020-532, kterým byl obžalovaný G [REDACTED] B [REDACTED] uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené R [REDACTED] B [REDACTED] náhradu nemajetkové újmy na zdraví odpovídající ztížení společenského uplatnění ve výši 406 376 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně, počínaje od 16. 10. 2019 do zaplacení, a náhradu nemajetkové újmy odpovídající ochraně osobnosti ve výši 100 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně, počínaje od 16. 10. 2019 do zaplacení.
4. Také proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 2. 2022, č. j. 13 To 36/2022-601, kterým rozsudek Okresního soudu v Kladně částečně zrušil, a to ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě nemajetkové újmy a znovu rozhodl tak, že obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání 2 let, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené R [REDACTED] B [REDACTED] náhradu nemajetkové újmy na zdraví odpovídající ztížení společenského uplatnění ve výši 406 376 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 406 376 Kč počínaje od 10. 6. 2020 do zaplacení, a náhradu nemajetkové újmy odpovídající ochraně osobnosti ve výši 100 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 100 000 Kč počínaje od 10. 6. 2020 do zaplacení.
5. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce dovolání. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 7 Tdo 800/2022-735, byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. 13 To 36/2022, a rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. 2 T 6/2020, byla zrušena další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Okresnímu soudu v Kladně bylo příkázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl s tím, že bude třeba vyjasnit způsob, intenzitu, četnost a časový rámec jednotlivých způsobů jednání obviněného, to vše při respektování zásady *in dubio pro reo*, a teprve poté uzavřít, zda prokázaným jednáním obviněný naplnil znaky trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku. Současně bylo rozhodnuto o tom, že se obviněný G [REDACTED] B [REDACTED], který v té době vykonával uložený trest odnětí svobody, nebere do vazby, a dne 12. 10. 2022 byl z výkonu trestu propuštěn.
6. Okresní soud poté přibral znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, Mgr. Hanu Fechtnerovou k posouzení poškozené R [REDACTED] B [REDACTED], neboť znalkyně

Mgr. Romana Hübnerová, Ph.D., která vypracovala znalecký posudek v předchozím stadiu řízení, ukončila znaleckou činnost, a tudíž nemůže svůj znalecký posudek stvrdit. Navíc od jeho zpracování uplynula delší doba, přičemž bylo třeba zjistit aktuální psychický stav poškozené i v souvislosti s jejím výsledkem před soudem. Poté byl stanoven termín hlavního líčení, které se podařilo konat až 5. 9. 2023, přičemž byly dodrženy lhůty k jeho konání stanovené v ustanovení § 198 odst. 1 trestního řádu, když bylo hlavní líčení konáno znovu po zrušení rozsudku v rámci mimořádných opravných prostředků. V tomto hlavním líčení byla vyslechnuta znalkyně Mgr. Hana Fechtnerová a byl proveden doplňující výslech poškozené R. B. k vyjasnění skutečností nastíněných v usnesení Nejvyššího soudu.

7. I po takto doplněném dokazování pak soud dospěl k závěru, že důkazní situace zůstává nezměněná, stejná, jako byla v době předchozího rozhodnutí soudu.
8. Obžalovaný G. B. v přípravném řízení i v řízení před soudem popřel, že by svou manželku psychicky, fyzicky či ekonomicky týral. Manželce vždy pomáhal, když měla jakýkoli problém. Když měla problém v zaměstnání, jel to za ni řešit. Manželce nenadával, nevyhrožoval, ani usmrcením. Docházelo mezi nimi k hádkám, ale šlo o hádky drobné a spravedlivé. Svědky toho, že se nic nedělo, jsou rodiče poškozené a také jejich syn, který s nimi ve společné ložnici žil do svých 23 let. Nikdy nebyli přítomni žádné hádky. Někdy v roce 2004 změnil svůj styl, přešel na makrobiotiku, tím si značně ovlivnil psychiku. Jezdili spolu na dovolené, kurzy a další akce spojené s makrobiotikou. Později začaly vznikat problémy v kuchyni, protože manželka se odklonila od zdravé stravy, a každý z nich chtěl vařit něco jiného a v kuchyni si překáželi. Jednou ho manželka při hádce v kuchyni škrábla, tak jí dal drobnou facku, to bylo spíš v sebeobraně. Připustil také, že ji jednou při jízdě autem z Prahy šťouchl loktem do ruky, popřel, že by šlo o ránu pěstí. Auto si koupili v roce 2006, jezdili spolu na výlety, vozil ji autem do Prahy, když tam oba pracovali, aby nemusela jezdit autobusem. Udělali chybu, že si vzali na auto úvěr, kvůli tomu museli v roce 2011 žádat o oddlužení. V roce 2010 přestal pracovat, nepracoval až do srpna 2019, kdy mu byl přiznán invalidní důchod. Jeho manželka po celou dobu pracovala jako prodavačka. Měli společný účet, jehož byl majitelem, jeho manželka byla jenom disponent, a žili naroveň. Každý měl všechno, co potřeboval. Finance hlídal on, on určoval, co se bude kupovat. Poškozená se nemusela o nic starat, když chtěla peníze na nákup, předložila mu soupisku, seznam, a on jí peníze dal nebo jí řekl, že je to zbytečné. Manželka nikdy neřekla, že se jí to nelíbí. Naopak on byl v horší situaci, že když byla např. potřeba opravit auto, musel peníze sehnat on, manželka se o to nikdy nestarala. Od roku 2004 si vzali asi 10 půjček, některé společně, některé on, některé manželka, ta asi jednu. Ke konci si brali půjčky jen proto, aby mohli platit měsíční splátky. Nikdy manželku nenutil k uzavření půjčky. V roce 2011 požádali o oddlužení, které jim bylo schváleno, neboť pracovala alespoň poškozená. V tu dobu měli ještě asi 6 půjček, celkový dluh asi 1 200 000 Kč. Oddlužení trvalo pět let. Žádné jiné sváry než finance a kuchyň nebyly. Manželka mu také vyčítala, že s ní málo chodí na koncerty, do divadla, ona je spíše kulturní člověk, jenže on má zdravotní důvody, proktologické problémy, a je raději doma a zabývá se zdravou stravou, zdravou výživou. Dále uvedl, že poškozená byla opakovaně šikanována v zaměstnání. V prosinci roku 2016 dostala neschopenku na psychiatrii a dlouhodobě marodila. V roce 2017 byl on i poškozená dlouhodobě doma a začaly problémy. Manželku z ničeho nic napadlo, že se chce rozvést. Tvrdila mu, že chodí na cvičení, při tom ve skutečnosti chodila do intervenčního centra, kam ji poslala psychiatricka, a plánovala rozvod. Domnívá se, že poškozená je zmanipulovaná z intervenčního centra. Žádost o rozvod podala v dubnu 2018, což on odmítal, protože mají církevní sňatek. Manželka si myslí, že když bude odsouzen za domácí násilí, nebude mu muset hradit výživné. Dvě měsíce s ním nemluvila, aby ho vyprovokovala a povedlo se jí to v červnu 2018, kdy trochu vybuchnul, manželka účelově zavolala policii, aby měla papír, nahrála scénu a on byl vykázán z domácnosti. On se ale nehádal, jenom to hrál, a párkrát zalomcoval dveřmi. Chtěl jen manželce ukázat, jak to vypadá,

jak je to hnusný, když se dva lidi hádají. Připustil, že užil výrazy uvedené ve spisu. Myslí si, že manželka naopak týrala psychicky jeho, když s ním nemluvila. Po návratu z vykázaní manželku přesvědčil, že se zlepší, je slušný, ohleduplný, ani jedno sprosté slovo nepadlo. Celý měsíc uklízel, aby zachránil manželství, žijí společně, šťastně, ani jeden problém, ve všem poškozené vyšel vstříc, dokonce plánovali další dítě. Manželka pak otočila a z ničeho nic podala novou žádost o rozvod. Podle jeho názoru je zmanipulovaná vidinou peněz, které žádá jako odškodnění, a rodiči poškozené, kteří jí slíbili, že jí třeba dají finance.

9. V řízení před soudem obžalovaný zdůraznil, že nepravdivá tvrzení poškozené negativně ovlivnily znalecký posudek, který je tak nevěrohodný. On nikdy poškozené neohrožoval nožem, nedával jí bezdůvodně týdně facky, neudeřil ji pěstí, nezamkl ji do koupelny, nikdy jí nedal facku před synem. Pokud jde o incident s taškou, v které byla láhev, ten se nemá vůbec zmiňovat, protože je mimo rámec období 2004-2018. Znalecký posudek v tuto dobu již nemá význam, protože se jedná o vysoké finanční částky, kdy se poškozená snaží za každou cenu, aby nebyl osvobozen, a udělá pro to vše, co je v jejích možnostech, včetně lhaní, přetvářování a zveličování. Uvedl, že bydleli v domě společně s rodiči poškozené, která k nim denně chodila, a nikdy nebyl řádný problém. Kdyby docházelo k těmto nepravdivým tvrzením, byl by okamžitě rodiči poškozené z domu vykázan. Po celou dobu manželství se snažil být manželce nápomocen, aby se nemusela o nic starat a měla klid. To, že mu poškozená byla nevěrná, lhala mu, podváděla ho, zatímco on pracoval v zahraničí, aby uživil rodinu, není nikde zmíněno. Déletrvající nevěra manželky negativně ovlivnila jejich manželství. Poukázal na to, že poškozená lživě uváděla, že nebyla nikdy soudně trestána, při tom byla odsouzena k 60 hodinám veřejně prospěšných prací za podvod, což lze ověřit a což poškozená záměrně zamlčela, aby byla před soudem jen v tom nejlepším světle. Poukázal také na to, že není nikde uvedeno, že měla psychické problémy v souvislosti se zaměstnáním, a že na psychiatrii začala docházet právě z důvodu psychického týrání v zaměstnání. Psychicky onemocnět může každý v rodině, v současné době je velké množství psychicky nemocných lidí, potom by musel být každý, kdo s takovým člověkem žije v domácnosti, jako v jeho případě. Na psychickém onemocnění se může podílet spousta různých faktorů a vlivů. Manželka mohla z manželství odejít kdykoliv dřív, nikdo jí v tom nebránil, nikdy si nestěžovala, ale jí manželství vyhovovalo, když pracoval, vydělával peníze, vozil ji autem a staral se o domácnost. Po vykázaní napsal manželce omluvný dopis a následně se po celou dobu vzorně choval, načež stáhla po půl roce i rozvod. Poukázal také na to, že po propuštění z výkonu trestu žije řádný život, má bydlení a stabilní zaměstnání.
10. Poškozená R. [REDAKCE] B. [REDAKCE] jako svědkyně v přípravném řízení i v řízení před soudem, doplňující výpovědi provedené v hlavním líčení dne 5. 9. 2023, při níž upřesnila některé skutečnosti, zejména pokud jde o jejich četnost a časové ukotvení, vypovídala opakovaně a velmi podrobně, přičemž její výpovědi jsou v podstatných údajích shodné. Uvedla, že s obžalovaným byli manželé od roku 1988 až do poloviny roku 2020, kdy bylo manželství rozvedeno. Manželství nebylo z jejího pohledu ideální už krátce po svatbě, i když zejména v době, kdy byl syn ještě malý, byly i okamžiky, kdy byla spokojená a kdy byly hezké chvíle. Krátce po svatbě ovšem poznala, že obžalovaný má výbušnou, cholerickou povahu. Vybuchl nebo se rozčílil kvůli maličkostem, vytáčely ho z jejího pohledu maličkosti, banality, kvůli kterým začal hned rvát a nadávat, nebo ji prostě uhodil či do ní strčil tak, že pokud nestačila včas zareagovat, zavravorala, např. spadla na dveře a uhodila se. Šlo třeba o to, že se zdržela v kuchyni, když tam chtěl být on, že byl pozdě oběd, nebo byl oběd špatně uvařený, nebo se na něj jen špatně podívala nebo se na něco zeptala, či že někam šla se synem a neřekla mu to, nebo když přišla z práce a nepřinesla mu to, co chtěl. Vždy muselo být po jeho vůli. Pokud s něčím nesouhlasila, například s výběrem nábytku nebo s uzavřením další půjčky, vulgárně jí nadával, strkal do ní. Ty nadávky a vulgární výrazy vůči ní užíval obžalovaný po celou dobu stejné. Asi dvakrát nebo třikrát, když jeli pro nějakou věc do domácnosti, například skřín,

koberec, a ona se jen zmínila, že by se jí líbilo něco jiného, obžalovaný prudce zabrzdil, otočil auto a jeli domů, kde jí nadával tak dlouho, dokud nesouhlasila s tím, co chtěl on. Také doplňky, jako záclony či závěsy vybíral obžalovaný, což zdůvodňoval tím, že on tomu víc rozumí. Nikdy do domácnosti nekoupili nic podle jejího vkusu nebo podle jejího přání. I v tom chtěl mít obžalovaný nad ní převahu, že to vybral on. Zpočátku byla zamilovaná, snažila se chování obžalovaného omlouvat a stále doufala, že se situace zlepší. Chyby hledala u sebe, brala to jako svou vinu, jako své selhání. Byla naivní, pořád asi čekala na nějaký zázrak, že se jednoho dne chování obžalovaného vůči ní změní.

11. K fyzickým útokům ze strany obžalovaného, jako strkání, facky, kopání, podkopávání nohou, zamykání v koupelně, docházelo od roku 2004, a to i 2x až 3x týdně. Byly nahodilé, vždy záleželo na jeho rozpoložení. Manžel se jí po napadení někdy omlouval, ale také dodával, že si to zasloužila. Postupně přecházely do násilí psychického, což pro ni bylo mnohem horší. Šlo především o různé výčitky, zesměšňování a urážky neschopnosti poškozené, její ponižování, vulgární nadávky na její adresu, které stále opakoval. V průběhu manželství byla období, kdy to bylo horší, a kdy to bylo lepší, měnilo se to, jak co do intenzity, tak co do četnosti. Situace se zhoršila v době, kdy z domácnosti odešel syn. I v té době do ní obžalovaný několikrát týdně strkal, dával jí facky, podrážel jí nohy. Před rokem 2004 se také násilí objevovalo, ale ne tak často. V roce 1998 ji obžalovaný udeřil taškou, v níž měl skleněnou láhev, do hlavy, což skončilo její hospitalizací. Pamatuje si také, jak ležela na posteli a manžel za ní přišel, držel nad ní nůž a říkal, že jí zabije (to se stalo v roce 2000). Dlouho po této události se bála projevovat své názory, protože se bála dalšího napadení. Když si obžalovaný něco usmyslel, radši mu vyhověla. Několikrát měla snahu z manželství odejít, ale šlo jen o její záměr nebo přání, které nikdy nerealizovala až do dubna 2018, kdy podala žádost o rozvod.
12. V průběhu let bylo jednání obžalovaného vůči ní spíš psychického rázu, což pro ni bylo mnohem horší, i když i v té době jí opakovaně, až 2x-3x týdně dával facky nebo do ní strkal, podrážel nohy. Také jí opakovaně přitisknul ručník na pus, honil ji po bytě nebo ji několikrát zamkl na několik hodin do koupelny. K tomu docházelo i jen tak, bez jakéhokoli důvodu, nebo jen proto, že položila obžalovanému nějakou z jejího pohledu banální otázku. Takovému jednání ze strany obžalovaného byla vystavena i po roce 2010, kdy obžalovaný přestal pracovat, a v době, kdy s nimi přestal bydlet syn. Nadávání a urážení ze strany obžalovaného, hrozby, že poškozená skončí v pekle, probíhalo docela často, přibližně 2x až 3x do týdne, intenzivně v období let 2010 až 2015. Obžalovaný to omlouval tím, že má cholerickou povahu, že je po otci, že tam jsou nějaké německé předkové, a že s tím prostě nic nemůže dělat. K nadávkám a urážkám docházelo kvůli banalitám, kvůli jídlu a jeho přípravě, že vstoupila do kuchyně, kde si on připravoval jídlo. Docházelo k nim i kvůli financím, které spravoval výhradně obžalovaný. To nejvíc v době, kdy obžalovaný poškozenou nutil do půjček, které si ona nechtěla brát, a pak i v době, kdy byli v insolventci a obžalovaný těžil z toho, že sám nepracoval. V té době bylo nejvíc nadávek, strkání, facek. Nešlo o izolované nadávky, ani o hádky. Ona se většinou stáhla, obžalovanému ustupovala, protože se ho strašně bála, snažila se takovému jednání vyhnout, tak odcházela do jiné místnosti nebo někdy odcházela k rodičům nebo ven z domu. Většinou se jeho slovním útokům nebránila, jen občas se ozvala, ale to bylo minimálně kdy. Sama nikdy obžalovanému nezačala nadávat, za celou dobu mu snad jen jednou vynadala nebo mu něco řekla, avšak bez vulgárních nadávek, kterými častoval on ji. Bylo to v souvislosti s tím, že v létě 2016 obžalovaný bez jejího vědomí prodal auto. Později jí řekl, za jakou částku auto prodal, ale ona neví, jak obžalovaný s penězi naložil, kam přišly. Tvrdil jí, že je použije na splátku oddlužení, ale insolvenčnímu správci neposlal celou částku, kterou za vozidlo dostal.

Postupem doby už se bála obžalovaného se i jen na něco zeptat. Bála se i jít si něco uvařit, že ji obžalovaný zase vyhodí z kuchyně nebo jí bude nadávat, že vaří maso. Občas ji obžalovaný pochválil, pochválil jídlo, které uvařila, nebo oblečení, které měla na sobě. To ale nebylo moc

- často a neznělo to upřímně, spíš jako že obžalovaný očekává nějakou protislužbu, například aby mu zase uvařila. Uvedla ale, že byla i období, kdy jí obžalovaný tolik nenadával, choval se k ní lépe, kupoval jí různé drobnosti. Šlo například o období zhruba půl roku nebo rok poté, co se obžalovaný vrátil po vykázání, ale pak jeho chování opět sklouzlo do starých kolejí.
13. Pokud jde o incidenty, při kterých ji obžalovaný zavíral do koupelny, uvedla, že k tomu došlo celkově asi 4x. Jednotlivé události nedokázala blíže časově zakotvit, jen uvedla, že k nim docházelo v různých obdobích. Obžalovaný ji v koupelně uzamykal kvůli banalitám, kvůli financím, nebo že se ho zeptala na něco v nevhodnou chvíli, a to na dvě, na tři, i na čtyři hodiny.
14. Obžalovaný začal praktikovat makrobiotiku, čímž začaly spory ohledně jídla. Stávalo se, že když připravovala jídlo pro sebe a pro syna, obžalovaný ji z kuchyně vyhazoval s tím, že teď tam potřebuje prostor on, a byl v kuchyni třeba 5 hodin. Ona tam v té době nesměla, a pokud chtěla mít uvařeno, musela jít jídlo dokončit ke svým rodičům, kteří bydlí ve stejném domě o patro výš. Obžalovaný jí také jídlo házel na zem, to když třeba vařila maso, ale také jí rozházel čočku nebo rýži s tím, ať si to přebere a sesbírá. Ona mu raději ustupovala, aby se vyhnula konfliktu, někdy se ale bránila slovně i odstrčením obžalovaného. Nadávky a urážky ze strany obžalovaného byly pro ni hrozně ponižující. Necítila se jako žena i proto, že jí obžalovaný neustále opakoval, že ho jako žena nepřitahuje. V dubnu roku 2009 jí najednou začal říkat, že ho jako žena nepřitahuje, že jemu už sex nic neříká, že na to prostě už není. V období let 2009 až 2014 vůbec neměli intimní styk, v té době jí obžalovaný říkal dvakrát týdně, že se mu nelíbí, že ho nepřitahuje. Ona zpočátku chtěla s obžalovaným mít intimní styk, ale za situace, kdy jí neustále předhazoval, že ho nepřitahuje, že je k ničemu, zatvrdila se a úplně se oprostila od nějakého kontaktu s ním. Po těch pěti letech jí pak prostě v jednu chvíli řekl něco hezkého, tak došlo k intimnímu kontaktu.
15. Poškozená popsala několik konkrétních významnějších incidentů, které vybočovaly z výše popsaného jednání. Šlo o situaci z roku 2008, kdy poškozená jela s obžalovaným vozidlem a on jí dal během jízdy velikou facku, po které měla ještě další 2 až 3 dny zčervenalé místo na lící kosti. Na jaře 2009 ji napadl v autě, když žádala, aby zpomalil, dal jí loktem do tváře. Při jedné jízdě autem jí nadával, a když mu řekla, že se musí přestat hádat kvůli synovi, který s nimi cestoval, začal do ní strkat, u toho říkal: „tady tu krávu, já ji snad vyrazím“, strkal do ní tak, že kdyby nebyla připoutaná, snad by ji vyhodil z auta. Popsala také několikéré dohady, po kterých raději odešla z místnosti do koupelny nebo do ložnice, kam ji obžalovaný následoval, otevřel dveře, při tom v ruce držel nůž, a na poškozenou řval, sklonil se nad ní s nožem v ruce a říkal, že ji prostě jednou zabije. Velmi se ho proto bála. Strašně se tehdy bála o život, bála se, že to opravdu udělá. V roce 2012 jeli nakoupit do Prahy, obžalovaný ji jen proto, že se chtěla ještě podívat do nějakého obchodu, cestou k vozidlu strčil na zaparkované auto, pak jí ujel a nechal ji bez prostředků v Praze. Ona si pak musela vyškemrat od lidí peníze na autobus, aby se mohla dostat domů. Poškozená popsala i další incident z března 2015, při kterém jí obžalovaný opět nadával, a když před ním odešla do ložnice, vběhnul dovnitř a kopal tak dlouho do polic, až z nich na ni vypadaly knížky, které rozkopál po celé ložnici. U tohoto incidentu jí dal také facku. Opakovaně popsala incident z června 2018, který předcházela vykázání obžalovaného z obydli, k němuž došlo poté, co obžalovanému řekla, že podala žádost o rozvod. Obžalovaný jí pro to začal nadávat tak, že se přestala cítit bezpečně, tak před ním znovu odešla do ložnice, kde se zamkla. Obžalovaný jí nadával stále víc, stupňovalo se to, kopal do dveří, hrozil vyražením dveří i zabitím. Proto se poprvé odhodlala zavolat policii.
16. Poškozená dále uvedla, že k nadávkám a vulgárním výrazům na její adresu ze strany obžalovaného často docházelo v souvislosti s financemi. Obžalovaný ji několikrát donutil půjčit si peníze, ať již od jejích rodičů (např. když si usmyslel, že si pořídí pro sebe již několikáté nové boty) tak také od bankovních i nebankovních institucí. Se záměrem vzít si půjčku vždy přišel obžalovaný, a zdůvodňoval to tím, že se budou mít líp, že to myslí dobře,

že si koupí auto, lepší nábytek. Chtěl si dopřávat. Jezdil třeba dvakrát až třikrát týdně do Prahy, kde si nakupoval drahé boty a značkové oblečení, které si pak schovával do skříně. Donutil ji opakovaně podepsat žádosti o půjčky či úvěry. V průběhu manželství těch půjček bylo osm nebo devět, první nebankovní půjčka už v roce 1993, nejvíc půjček bylo od roku 2002, poslední ještě v roce 2010 nebo 2011. Když to odmítala, nechtěla a prosila ho, ať to nedělá, že se uskrovní, ať si nepůjčují, protože se bála toho, že nebudou mít jak půjčky splácet, ať splatí napřed jednu půjčku a až potom si brali další, protože se už točili v bludném kruhu, nadával jí, říkal jí, že je finančně negramotná, že tomu stejně nerozumí, že by to nikdy nepochopila, těžil z toho, že se neorientuje v úrokových sazbách. Stále ji ujišťoval, že se nemusí bát, že on bude všechno spravovat, že všechno propočítá, aby se nebála, že to všechno dobře dopadne. Proto posléze jeho tlaku ustoupila, i když byla dobrá jen k tomu, aby doložila svůj příjem, aby to stačilo a půjčka byla schválena, a aby ji podepsala. V jednom případě nebyla ani schopna jít, v bance se jí udělalo špatně, protože šlo o velké peníze, a to už odmítala, a obžalovaný ji pomalá táhnul za tuku, aby šla a půjčku podepsala. Sama nemá ani přehled, na co měly být půjčky původně určeny a zda skutečně byly na takový účel vynaloženy. Obžalovaný jí říkal, aby se se o splácení půjček a úvěrů nestarala, že se o to postará, případně ji posílal s příslušným obnosem, aby splátku zaplatila. Neustále jí říkal, že ona nerozumí, že tomu rozumí jen on, ona že je v podstatě jen takový „neandrtálec“. Nechtěl jí k finanční situaci nic říct, ani když se ptala. To ji odbyl, případně si vysloužila další nadávky. Díky obžalovanému si nabrali tolik půjček, že pak už neměli na měsíční splátky, a proto si brali půjčky další. Obžalovaný přitom měl ve skříní třeba dvacet nových drahých vlněných svetřů a bot, a když se ptala, proč to v jejich finanční situaci kupoval, odbýval ji s tím, aby se nestarala. Konsolidaci půjček jim nepovolili, až to došlo k bankrotu, kvůli finančním problémům požádali o oddlužení, které jim bylo povoleno v roce 2011. Od začátku roku 2011 obžalovaný přestal pracovat, odmítal dělat aspoň brigády, a jí říkal, že musí pracovat za každou cenu, že musí splácet určitou částku, aby se oddlužili. V té době, tj. mezi roky 2011-2016, jí obžalovaný také hodně nadával, strkal do ní, dával jí facky. Ona pracovala na plný úvazek, bála se přijít o práci, dostala se tím do stresu. Aby si udržela práci, přecházela nemoci, nechtěla marodit, aby měli na splátky, obžalovaný ji posílal do práce, i když měla horečku. Říkal jí, že do práce musí jít, nebo že ji vyhodí a zruší jim oddlužení. Když obžalovaného prosila, aby taky nějak přispěl, protože to neutáhnou, aby začal pracovat, prosila ho pomalu na kolenou, tak říkal, že jim když tak pomůže jeho máma nebo její rodiče, ale on že pracovat nemůže, že to po něm poškozená nemůže chtít. Těch pět let se pořád strchovala, aby nepřišla o práci, aby se oddlužili, což se povedlo v říjnu 2016. V té době jim finančně pomáhali i její rodiče, i díky tomu to zvládli.

17. V době probíhajícího insolvenčního řízení nastoupila v roce 2015 do zaměstnání, do něhož se těšila, protože šlo o jí blízký obor. Časem se začaly objevovat problémy s jednou kolegyní, poškozená měla z její strany pocit, že ji šikanuje, a zmínila se doma. Obžalovaný se do toho razantně vložil, několikrát týdně telefonoval manažerce, aby věděla, co se děje na prodejně a aby poškozenou přeřadila na jinou prodejnu. Výsledkem tohoto jeho zásahu bylo, že poškozená začala být v práci nežádoucí, místo aby jí pomohl, jak si asi myslel, otevřel jí dveře k výpovědi a ji nakonec propustili. Pomáhal ji proto, že v té době byli ještě v oddlužení, a bylo potřeba, aby neskončila v práci, aby si udržela práci a měla pravidelnou výplatu, aby nepřišla o oddlužení.
18. Poškozená rovněž shodně jako obžalovaný uvedla, že měli společný účet a že majitelem účtu byl obžalovaný. Ona byl „jen disponent“, což jí obžalovaný stále předhazoval. To, že měla k účtu dispoziční právo, ovšem nebylo nic platné, protože platební kartu vlastnil pouze obžalovaný. On rozhodoval o tom, zda a kdy jí kartu dá. Kartu jí předával třeba v okamžiku, bylo potřeba vybrat peníze a jemu nechťelo ven, nebo jí kartu dával do práce, když chtěl, aby mu něco koupila. Má za to, že karta k účtu byla jen jedna, na jméno obžalovaného, vždy mu ji musela hned vrátit, ona svou kartu k účtu neměla. Obžalovaný pak vždy kontroloval, kolik

utrátila. Ona si nikdy z účtu nevybrala peníze pro svou potřebu. Také peníze na nákupy jí přiděloval obžalovaný, ona se vždy musela o peníze doprošovat, peníze jí dával vždy přesně a on vždy kontroloval. Na tento účet chodily její výplaty. Kdykoli potřebovala peníze, ať už na domácnost nebo na obědy, musela si o ně obžalovanému říct, a obžalovaný jí dal jen minimum. Obžalovaný si neustále nakupoval drahé oblečení, drahé boty a vydával značné částky na svou stravu, zatímco jí zůstalo třeba jen 30 Kč na den. Peníze na dopravu do zaměstnání a na jídlo měla vždy přesně. Byla ráda, když měla v práci stravenku, že mohla jít aspoň na oběd. Bylo pro ni ponižující si o peníze neustále říkat. Až v roce 2018 s pomocí syna si založila svůj účet, aby se konečně postavila na svoje nohy, aby na obžalovaném nebyla tak závislá, aby na ni nemohl. Do té doby nenašla odvahu, aby si založila svůj účet, na který by si nechala zasílat mzdu, i když o tom snila, ale bála se to realizovat. Strach jí nedovolil, aby se nějak osamostatnila, aby si nechala posílat výplatu na svůj účet, měla strach z obžalovaného i z toho, jak by dopadlo oddlužení. Z jejích zaměstnavatelů jen jeden vyplácel mzdu v hotovosti. To bylo v roce 2010 až 2011. Ani tyto peníze si nemohla nechávat pro sebe, protože v té době byli již v oddlužení, a ona musela celou mzdu odnášet do banky a vkládat na účet, na který se dávaly částky insolvenčnímu správci.

19. Jednání obžalovaného se nedokázala bránit, slovně ani fyzicky, snad jen jednou nebo dvakrát za trvání manželství, když jí obžalovaný nadával, do něj lehce strčila. Spíš plakala, ptala se obžalovaného, proč jí to dělá, proč ji trápí, nebo se ho ptala, co udělala, event. říkala, že to jednou řekne jeho matce. Na to jí obžalovaný většinou neodpovídal nebo jí řekl, že je blbá, že mu nerozumí. Obžalovaný se jí několikrát za své jednání omluvil, s odstupem několika dnů. Své jednání však nevysvětlil, případně jí řekl, že nemůže za to, jak se chová, protože to má po tátovi. Jeho otec byl alkoholik, který týral svou manželku, a poškozená si zpětně řekla, že vlastně svým chováním přebrala chování matky obžalovaného, která se nikomu nesvěřovala, a jednoho dne se rodiče obžalovaného potichu rozvedli, i když pořád žijí v jednom domě.
20. Ona postupem doby díky chování obžalovaného ztrácela sebevědomí. Obžalovaný ji srážel vulgárními nadávkami a hrubými urážkami, které citovala. Opakovaně na ni křičel, že je neschopná, že je blbá, že ničemu nerozumí. Ona se takovým jednáním cítila ponížená a zahanbená. Obžalovaný v ní vypěstoval takovou poddanost k němu, že na jednu stranu z něj měla strach a obavu, bála se ho, ale na druhou stranu se bála někomu svěřit a mluvit o tom. V průběhu manželství s obžalovaným se hodněkrát bála o život, nejen při incidentu, kdy se nad ní nakláněl s nožem a říkal, že ji jednou zabije, ale například i při zmíněném incidentu v autě, kdy jel vysokou rychlostí nad 120 km/hod, a strkal do ní nebo když ji ve vozidle při jízdě praštil.
21. O napadání ze strany manžela poškozená nikomu neříkala. Cítila bezmoc, ponížení i stud, styděla se, že si s tím neporadila sama. Nedokázala se svěřit ani kamarádce. Ani svým rodičům, kteří bydlí ve stejném domě v patře, neříkala všechno, protože se styděla, cítila se poníženě, navíc stále doufala, že se to změní. Několikrát se stalo, za nimi přišel její otec a ptal se, co se děje, když obžalovaný třeba kopl do židle nebo byl nějaký hluk, a obžalovaný mu řekl, že „dobrý“, že se hádají, ale kdo se nehádá. Později obžalovaný začal nadávat i jejím rodičům, kteří jim pomáhali, což se jí strašně dotýkalo. Matce obžalovaného něco řekla až v roce 2017, popsala jí, co se dělo, různé incidenty. Ona tomu nechtěla věřit nebo se ptala, proč jí to neřekla dřív, ačkoli k několika incidentům došlo i v době, kdy byla poškozená s obžalovaným na návštěvě jeho rodičů, po kterých poškozená plakala, a pak jí v podstatě řekla, že musí obžalovaného chápat, aby se podívala, jak se chová i jeho otec, že se vlastně v podstatě nic neděje, že si musí uvědomit, že měli svatbu v kostele, že se prostě nikdy nemůže rozvést, že se bude smažit v pekle, pokud se rozvede, aby brala ohledy na syna, přestože ten už byl téměř dospělý. Když se pak vrátila domů, hned ji obžalovaný osočil, co jeho matce navykládala za nesmysly.

22. Až díky psychiatrice, která ji odkázala na skupinu pro týrané ženy, o tom dokázala začít mluvit. Než se osamostatnil, byl někdy jednání obžalovaného přítomen jejich syn. Ona se v přítomnosti syna snažila nedat se s obžalovaným do sporu, vyhýbat se konfliktu nebo problémy odsouvat, aby syn u toho nebyl, aby tím nebyl poznamenán. Také obžalovaný se snažil své jednání před synem hlídat. Pokud u toho syn přítomen byl, odcházel pryč z místnosti nebo z domu, ale snažil se ji také bránit. Několikrát se postavil mezi ně, když ji obžalovaný chtěl praštit nebo když do ní chtěl strčit, několikrát, když ji obžalovaný chtěl dát facku, mu syn řekl, aby ji nechal na pokoji nebo do něj také strčil. Popsala konkrétní situaci, k níž došlo v roce 2006 poté, co se vrátila se synem z dovolené, kdy které se syn postavil mezi ně a řekl obžalovanému, aby poškozenou nechal na pokoji. Ona měla pocit, že když s obžalovaným zůstává, že to dělá právě pro syna. Ten jí ovšem později nabádal, aby s tím něco udělala, aby s obžalovaným nebyla, aby se rozvedla. S rozvodem obžalovaný zásadně nesouhlasil, což zdůvodňoval mimo jiné tím, že uzavřeli církevní sňatek, že proto s ním musí zůstat do konce života, nebo se jinak bude smažit v pekle. Synovi obžalovaný nikdy fyzicky nic neudělal, tomu se snažil vyvarovat. Když syn začal studovat a věděla, že se bude vracet domů třeba jednou za měsíc, obžalovaný jí říkal: „tak, a teď už tady budeme jenom spolu“. Říkal to ironicky, posměšně, že už ji nebude mít kdo chránit, že je mu vydaná napospas. Když syn odešel z domácnosti, situace se zhoršila, obžalovaný neměl žádného svědka a nebral si servítky.
23. Poté, co začala docházet do intervenčního centra, si dodala odvahy, a požádala o rozvod, což vedlo k incidentu, který skončil vykáváním obžalovaného. V době, kdy byl obžalovaný policií vykáván, a vykávání bylo soudem prodlouženo o 1 měsíc, bylo nařízeno jednání o rozvodu, ona udělala tu chybu, že nepožádala o další prodloužení vykávání, protože se chtěla s obžalovaným dohodnout na rozvodu a věcech s tím souvisejících. Obžalovaný se tedy vrátil zpět do domu jejich rodičů. Jednání se však ve stanoveném termínu pro nemoc soudkyně nekonalo. Obžalovaný se k ní začal chovat lépe, tolik jí nenadával, naopak ji hezky oslovoval, kupoval jí drobnosti, a ona tak opět začala podléhat jeho manipulaci. Proto při později nařízeném jednání v březnu 2019 byla váhavá, nebyla dost rozhodná a důrazná, a řízení bylo zastaveno. Chování obžalovaného vůči ní se však vrátilo do starých kolejí, a proto později v listopadu 2019 podala znovu žádost o rozvod a manželství bylo poté rozvedeno.
24. Poškozená rovněž uvedla, že v minulosti o ukončení vztahu několikrát uvažovala, ale neměla kam jít. Maximálně mohla jít k rodičům, v jejichž domě s obžalovaným bydleli v přízemí, zatímco rodiče bydlí v patře. V manželství setrvala kvůli synovi, také stále doufala v nějakou změnu ze strany obžalovaného. Jak manželství pokračovala déle a déle, v ní narůstal pocit, že se jakoby úplně zakuklila do sebe, nechtěla ventilovat, jak se k ní obžalovaný chová, nechtěla to přiznat ani svým rodičům. Brala to jako svou prohru, že ji obžalovaný dokázal tak zmanipulovat, že i když manželství nefungovala, pořád v něm setrvala. Proto o rozvodu reálně začala uvažovat až v roce 2017, kdy začala docházet na skupinu, kdy mluvila se sociálním pracovníkem a psychologkou, kteří jí dodali odvahy, a kdy si uvědomila, že rozvod je jediná správná věc. Velkou roli v tom, že od obžalovaného neodešla dřív, také hrálo to, že uzavřeli církevní sňatek. Obžalovaný jí neustále opakoval, že měli svatbu v kostele, že se nemohou rozvést, že se jinak bude smažit v pekle, že je to svaté, že spolu musí být v dobrém i ve zlém až do smrti. V tom ho také posilovala jeho matka, která jí totéž neustále opakovala. I proto se poškozená bála udělat nějaký krok v tom směru, aby manželství ukončila. Ani po ukončení manželství však spolu nepřestali bydlet v jednom bytě. Obžalovaný odmítal odejít a vystěhovat se, ačkoli ho k tomu nabádali i její rodiče, kterým patří dům, v němž spolu s obžalovaným bydleli. S rodiči měli uzavřenou nájemní smlouvu, kterou obžalovanému vypověděli, ale obžalovaný výpověď roztrhal s tím, že to nic neznamená. Marně se snažili obžalovaného přimět, aby odešel, až do doby, než pro něj přišla policie, která ho dodala do výkonu trestu.

25. Svědci I. [REDAKCE] N. [REDAKCE] a Z. [REDAKCE] N. [REDAKCE], rodiče poškozené R. [REDAKCE] B. [REDAKCE] jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem využili svého práva nevypovídat
26. Svědek I. [REDAKCE] B. [REDAKCE], společný syn obžalovaného a poškozené, svého práva nevypovídat nevyužil a uvedl, že s rodiči nebydlel po celé období od roku 2004 do roku 2018, mimo domov byl už od roku 2012, kdy šel studovat a doma býval jednou za 14 dnů. V době, kdy mu bylo 13 až 15 let (tj. v letech 2003 až 2005) zaznamenal hádky mezi rodiči, sprostá slova ze strany otce vůči matce, nepamatuje se, že mu poškozená nějak sprostě nadávala obžalovanému. Později ví, že byly problémy kvůli penězům. K hádkám docházelo v jeho přítomnosti, obžalovanému to bylo jedno, svědek občas odešel do jiné místnosti, aby to nemusel poslouchat, ale stejně to slyšel. Obžalovaný křičel na poškozenou, ta se někdy začala i bránit, ale na obžalovaného nekřičela. Klasicky to probíhalo tak, že obžalovaný křičel na poškozenou a ta potom odešla někam jinam. Po hádkách obvykle brečela, rodiče pak spolu nějakou dobu nemluvili. Obžalovaný se třeba poškozené omluvil, ale to se stávalo občas. Na něho nikdy nekřičel, nenadával mu, choval se k němu dobře. Vybavuje si dvě situace před jeho 18 lety, tj. před rokem 2008, kdy obžalovaný napadl poškozenou fyzicky. Jednou viděl mámu, jak si drží hlavu, to po ní obžalovaný hodil nějakou lahvi, podruhé ji honil po místnosti, to se svědek se o mámu opravdu bál. Obžalovaný má vznětlivou povahu, když ho něco naštvalo, lehko se rozčílí, vytočí ho i maličkosti. Myslí si ale, že to pro ně myslel dobře, snažil se mu najít dobrou školu, když byl někdo nemocný, snažil se najít dobrého doktora, měl sen jít do Německa, aby se měli finančně lépe. Obžalovaný nemá žádné přátele, takže neví, jak se chová k jiným lidem. Poškozená je dle něj hrozně hodná, dobrosrdečná, pro ostatní by se rozdala. On se na celou věc se snaží zapomenout. Ví, že rodiče měli společný účet, tátův, ale neví přesně, jak to fungovalo ohledně finančního chodu domácnosti, jestli měla máma na účet přístup. Ví o tom, že rodiče měli finanční problémy, brali si úvěry a nedokázali je splácet, potom museli žádat o oddlužení.
27. Součástí spisového materiálu jsou rovněž listinné důkazy. Dne 24. 6. 2018 došlo k prohlídce těla poškozené. Z protokolu o prohlídce těla a pořízené fotodokumentace je zřejmé, že nebyla nalezena žádná poranění. Byla provedena fotodokumentace bydliště obžalovaného a poškozené, jednotlivých místností a také detailní pohled na kuchyňský nůž, o kterém hovořila poškozená ve své výpovědi.
28. Ze zprávy MUDr. Jiřího Moravce, praktického lékaře, bylo zjištěno, že poškozená je v jeho péči od 16. 1. 2006. Vážněji nestonala, od 22. 11. 2012 je ve sledování psychiatrie s dg. úzkostně depresivní syndrom s panickými atakami, dlouholetý neuspokojivý manželský vztah, týrání. Podle dostupné dokumentace nebyla ošetřena se zraněním způsobeným druhou osobou.
29. Ze zprávy MUDr. Taťány Kočí Suchánkové z Psychiatrické ambulance Oblastní nemocnice Kladno bylo zjištěno, že obžalovaný je v péči této ambulance od 25. 10. 2016, dříve byl v její péči u psychiatrické ambulanci Clinterap. Zpočátku se diagnosticky profiloval jako sociální fobie, ale v průběhu další péče bylo doplněno psychologické vyšetření, které tuto dg. prakticky vyloučilo. K tomu se přidaly informace od okolí, rodiny, manželky, jak je pacient dlouhodobě nefunkční v osobním i v pracovním životě, anamnesticky informace o napadání manželky. U obžalovaného dominuje osobnostní problematika – smíšená porucha osobnosti. Obžalovaný je výrazně sebestředný, egoistický, naléhavý, neodklonitelný, má tendence překračovat formální společenské hranice. Byl nespokojen s prvním výsledkem psychologického vyšetření, sám si vyžádal další dva posudky, s kterými stejně spokojen nebyl. V ambulanci opakovaně naléhal na vystavení zprávy pro potřeby invalidního důchodu, opakovaně žádal jejich upravení, přeformulování ve svůj prospěch. Při nevyhovění je patrný nárůst tenze, v prostředí ambulance vedoucí k pasivní agresi, dalšímu naléhání. Verbální či brachiální agrese se v tomto prostředí neprojevila, ačkoli podle domněnky lékařky je to pouze součást jeho manipulací a plánů. Stran doporučených postupů léčby je nekritický, dlouhodobější terapeutickou péči

odmítá, bojkotuje, nikam se nedostavil. Nakonec souhlasil s nasazením léků ke zmírnění impulzivity. K této lékařské zprávě byly připojeny nálezy psychologů a záznamy z kontrol u psychiatra.

30. Ze zprávy MUDr. Tat'any Kočí Suchánkové ohledně poškozené bylo zjištěno, že poškozená byla dříve v péči MUDr. Závěšické pro úzkostně depresivní syndrom, susp. reaktivní etiologie, od roku 2012, pacientka odmítala po určitou dobu o traumatických vzpomínkách hovořit. V péči psychiatrické ambulance Oblastní nemocnice Kladno je poškozená od ledna 201. Jde o dlouhodobě problematické manželství s dopadem na vývoj psychických potíží v následujících letech, dlouhodobě bez výraznějšího zlepšení pro přetrvávající stresové domácí prostředí. Proběhla lázeňská terapie s efektem (vliv odloučení od manžela, klidnější prostředí), dochází do terapeutické skupiny pro cílovou skupinu týraných žen. Byl u ní diagnostikován úzkostně depresivní syndrom s panickými atakami, středně těžká depresivní epizoda, posttraumatická stresová porucha. Přílohou této zprávy jsou záznamy z návštěv této ambulance i ambulance Clinterap, s.r.o., kam docházela poškozená dříve.
31. Ze zprávy MUDr. Klaudie Vodičkové-Borzové bylo zjištěno, že poškozená je v péči psychiatrické ambulance od 28. 1. 2019 a pravidelně se dostavuje ke kontrolám. Po celou dobu je řešena její problematika psychická – úzkostně depresivní projevy. Dochází na individuální psychoterapie. Důvodem zhoršeného stavu je šikana a psychické i fyzické týrání ze strany manžela – ponižování, arogance, ignorace, fyzické napadání, neochota komunikovat a konstruktivně řešit vztahové problémy. Pacientka se dostala do stavu psychického vyčerpání, došlo k prolomení adaptačních schopností, prohloubení frustrace a k projevům úzkostně depresivního propadu těžkého stupně.
32. Ze zprávy Intervenčního centra pro osoby ohrožené domácím násilím, Zařízení sociální intervence Kladno, bylo zjištěno, že poškozená je v evidenci tohoto centra od září 2017, kam ji doporučila psychiatricka. Ze začátku absolvovala 3 individuální konzultace s psychologem, při kterých mluvila o manželství. Poškozená trpí depresemi a úzkostmi, absolvovala psychoterapeutická stacionář Horní Palata, byla v láních. Vždy, když byla mimo domov, se její psychický stav výrazně zlepšil. Dne 31. 10. 2017 nastoupila do terapeutické skupiny, v dubnu 2018 získala odvalu a požádala o rozvod manželství, prožívala silné pocity ohrožení z toho, co se stane, až to manžel zjistí. V červnu 2018 došlo k incidentu, po kterém byl manžel vykázán Policí ČR. Po skončení vykázání se manžel vrátil domů, situace se zklidnila. Kvůli zaměstnání přestala poškozená docházet na skupinová sezení a dochází pravidelně na individuální konzultace.
33. Z úředního záznamu o vykázání a dalších materiálů na č.l. 294-296 spisu, jakož i obsahu spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. 7 Nc 1754/2018 bylo zjištěno, že obžalovaný G. B. byl dne 24. 6. 2018 v 16:04 hodin vykázán ze společného obydlí v Kladně na dobu 10 dnů. Ze spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. 7 Nc 1201/2018 vyplývá, že usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 7 Nc 1201/2018-6, které nabylo právní moci dne 31. 7. 2018, bylo nařízeno předběžné opatření, kterým bylo obžalovanému po dobu 1 měsíce od 4. 7. 2018 nevstupovat do společného obydlí – bytu v domě na adrese Kladno, jakož i do jeho bezprostředního okolí v okruhu 30 metrů od celého obvodu domu, aby se po dobu 1 měsíce zdržel setkávání s poškozenou R. B. Předběžné opatření trvá do 4. 8. 2018, nedojde-li k návrhu na prodloužení. Ze spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. 7 Nc 1001/2018-19, které nabylo právní moci dne 5. 9. 2018, pak bylo zjištěno, že řízení o prodloužení předběžného opatření bylo zastaveno. Z obsahu spisu i odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že poškozená v úvahu nařízeného jednání vzala svůj návrh na prodloužení předběžného opatření zpět s tím, že potřebuje být s obžalovaným v kontaktu a domluvit se s ním o podstatných věcech souvisejících s rozvodem.

34. Ze spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. 25 C 29/2018 bylo zjištěno, že dne 30. 4. 2018 podala poškozená žalobu o rozvod manželství. Jednání ve věci bylo nařízeno na 8. 10. 2018, přičemž dne 4. 10. 2018 bylo zrušeno. Při dalším jednání dne 6. 3. 2019 poškozená uvedla, že si není jista, zda se chce rozvést, posléze vzala svůj návrh zpět a řízení bylo zastaveno.
35. Ze spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. 22 C 63/2019 bylo zjištěno, že dne 8. 11. 2019 podala poškozená znovu návrh na rozvod manželství, o kterém bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 22. 6. 2020, č. j. 22 C 63/2019-65, tak, že manželství poškozené a obžalovaného bylo rozvedeno.
36. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ohledně duševního stavu obžalovaného, a výsledku znalce MUDr. Vlastimila Tichého bylo zjištěno, že obžalovaný netrpí ani v době činu netrpěl duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, ani závislostí na alkoholu či jiné návykové látce ani organickým postižením centrální nervové soustavy. Intelekt obžalovaného je v pásmu průměru. U obžalovaného je patrná smíšená porucha osobnosti, která je schizoidní, emočně nevyvážená, afektivně dráždivější, sebestředná, dominantnější, sociálně maladaptovaná, zvýšeně senzitivní, s rysy anankastickými a s rysy dissociality, se sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži. Prosté afekty v době páčání trestné činnosti akcentovaly osobnostní rysy obžalovaného, zvýšily jeho aktivitu, sebevědomí, snížily jeho soudnost. Motiv činu nebyl sycen faktory psychopatologickými, vycházel z osobnostních rysů obžalovaného, jeho reaktivity, životního stylu a názorů. Rozpoznávací schopnosti byly v době činu plně zachovány. Ovládací schopnosti byly sníženy částečně, asi v polovině stupnice mezi schopnostmi zcela zachovalými a zcela vymizelými, a to vlivem prostých afektů u poruchy osobnosti. Z čistě psychiatrického hlediska obžalovaný není společností nebezpečný, znalec proto nenavrhл žádná ochranná léčebná opatření.
37. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z výpovědi znalkyně MUDr. Jany Kryžánkové bylo zjištěno, že poškozená je v důsledku dlouhodobého psychického i fyzického týrání ze strany svého manžela stížena specifickou formou posttraumatické stresové poruchy, tzv. syndromem týrané ženy v rámci domácího násilí. Tato porucha je charakterizována hlavně sníženou schopností efektivně reagovat na prožívané násilí. U poškozené se objevilo úzkostně depresivní ladění, anticipační úzkost, obavy do budoucna, vyhýbavé chování, zvýšená dráždivost, poruchy spánku, nejistota a snížené sebevědomí. Mezi poškozenou a obžalovaným je patrný model moci a dohledu nad obětí. Výše uvedená psychická porucha vznikla u poškozené jako přímý následek letitého psychického i fyzického domácího násilí. Tato porucha se postupně rozvinula jako následek soužití s agresivním manželem. Poškozená se záhy dostala do závislé pozice, nebyla schopna se útokům na svoji osobu adekvátně bránit a bála se ze vztahu odejít. Trpěla úzkostmi, depresemi, poruchou spánku, sociální izolací a sníženým sebevědomím, přestala si věřit. Kvalita jejího života je tím po dlouhou dobu významně narušena. Nelze vyloučit, že toto onemocnění přejde v tzv. přetrvávající změnu osobnosti. Jedná se o poruchu, která zahrnuje neměnnou a přetrvávající změnu ve způsobu vnímání, vztahů a myšlení, týkajících se okolí i sebe. Jedná o zvlášť o nedůvěřivý vztah ke světu, sociální stažení, pocit beznaděje a neustálý pocit ohrožení. Průběh poruchy má kolísavý, chronický ráz. U poškozené jsou jednoznačně přítomny příznaky pro posttraumatickou stresovou poruchu, konkrétní její specifickou formu, tzv. syndrom týrané ženy v rámci domácího násilí. U poškozené byla v minulosti diagnostikována úzkostně depresivní porucha provázená panickými atakami, která vznikla v souvislosti s interpersonálními problémy v zaměstnání. Současně však na jejím vzniku mělo u poškozené rovněž velký podíl letité týrání ze strany jejího manžela. Pokud se manžel poškozené vrátí k původnímu násilnickému způsobu chování, může u poškozené nasednout na probíhající posttraumatickou stresovou poruchu tzv. přetrvávající změna osobnosti. Znalkyně doporučila, aby poškozená ke zmínění následků letitého týrání pokračovala

v psychiatrické i psychoterapeutické léčbě v psychiatrické ambulanci a v Intervenčním centru v Kladně.

38. V doplňku znaleckého posudku a poté při hlavním líčení znalkyně MUDr. Kryžánková uvedla, že dospěla ke stejnému závěru, jako v původním posudku, tedy že poškozená trpí posttraumatickou stresovou poruchou s nasedající poruchou osobnosti. Jde o chronické onemocnění, které u poškozené vedlo k nezvratné změně osobnosti. U poškozené se posttraumatická stresová porucha rozvíjela postupně, v průběhu manželství. Poškozená se začala psychiatricky léčit v roce 2012 pro úzkosti a deprese. V tu dobu již podle mínění znalkyně těmito potížemi již nějakou dobu trpěla, a proto vyhledala pomoc. Vlastně se již jednalo o příznaky posttraumatické stresové poruchy. Znalkyně je přesvědčena, že příčinou vzniku této poruchy u poškozené je komplikované soužití s obžalovaným, je tedy vyvolána manželstvím. Znalkyně nezjistila žádnou jinou příčinu jejího vzniku, ani problémy v zaměstnání. Naopak problémy v zaměstnání byly důsledkem posttraumatické stresové poruchy, neboť poškozená nebyla schopna čelit tlakům v zaměstnání. Posttraumatická stresová porucha je totiž vždy vyvolána výrazně ohrožující situací, což nebývá ani konflikt v zaměstnání či výpověď ze zaměstnání, ale čistě obava o svůj život, tedy výrazný podnět velmi nebezpečného charakteru.
39. K tomu je třeba doplnit, že soud neakceptoval námitku podjatosti této znalkyně, kterou vznesl obžalovaný s tím, že znalkyně je dcerou ženské lékařky, kterou v minulosti poškozená navštěvovala. Bez ohledu na skutečnost, že tato lékařka, která ošetřovala poškozenou v minulosti, má zcela jinou specializaci, kdy šlo o gynekologii, nikoli o psychiatrii, pak ani příbuzenský vztah takové ošetřující lékařky se znalkyní nemůže být důvodem její podjatosti, když znalkyně nemá vztah k předmětu řízení ani k jeho účastníkům. Proto soud námitku obžalovaného zamítl.
40. Stejně tak soud nevyhověl návrhu na vypracování revizního znaleckého posudku ohledně poškozené, když nutnost zpracování takového posudku není na místě. Znalecký posudek znalkyně MUDr. Kryžánkové ani po doplnění neodporuje provedeným důkazům, naopak vysvětluje chování poškozené v důsledku znalkyní zjištěné posttraumatické stresové poruchy, znalkyně své závěry logicky a dostačujícím způsobem obhájila. Samotný fakt, že obžalovaný nesouhlasí s jeho závěry, ovšem není důvodem pro to, aby byl vypracován znalecký posudek nový.
41. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, a z výpovědi znalkyně Mgr. Hany Fichtnerové pak bylo zjištěno, že úroveň intelektových schopností poškozené odpovídá pásmu podprůměru. Psychologickým vyšetřením nebyly zjištěny známky přítomnosti duševního onemocnění ve smyslu psychického onemocnění, nebyly zjištěny poruchy vnímání ani poruchy myšlení. Nebyly shledány tendence ke konfabulacím. Poškozená je správně orientována osobou, prostředím i časem. Osobnost poškozené je výrazně nevyzrálá, temperamentově introvertní. Je patrné depresivně úzkostné prožívání. Emotivita poškozené je labilní. U poškozené jsou patrné obtíže v interpersonální oblasti, nadměrně obětavé chování, chronické podřizování vlastních potřeb potřebám ostatních lidí, má sníženou schopnost těšit se z příjemných zkušeností. Považuje potřeby ostatní zásadně jako důležitější než vlastní a není schopna uspokojovat své vlastní potřeby. Její sebevědomí a sebehodnocení je výrazně sníženo, sama sebe považuje za „nedůležitou“. Je schopna zpochybňovat a revidovat vlastní očekávání a odhad, či komplexní model svého prostředí, pokud se objeví protichůdné informace. Jsou patrné pocity méněcennosti. V době manželství byly patrné výrazné pocity viny, které již aktuálně nejsou v popředí. Je patrné depresivní prožívání, sociální naivita. Poškozená je výrazně sugestibilní. U poškozené se projevují obtíže v interpersonálních vztazích celkově a interpersonální závislost. Jedná se o vlastnost, která znemožňuje opustit člověka, a to i v případě, že se k ní nechová adekvátně. Obává se samoty. Má tendenci si lidi, v minulosti manžela, idealizovat. Poškozená má přiměřenou schopnost

fungování ve strukturovaných a běžných situacích, ve stresových a náročných situacích může docházet k dezorganizaci, její chování je méně adaptivní. Poškozená nemá černobílé vidění, ani tendence k agravaci, tj. přehánění, zveličování, potíží. V partnerském vztahu měla roli podřízenou, měla sníženou schopnost se v partnerském vztahu prosazovat. V partnerském vztahu byla patrna asymetrie.

42. Když soud zhodnotil shora rozvedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu, dospěl k závěru, že ani po doplnění dokazování nedošlo ke změně v důkazní situaci, když provedené důkazy skýtají dostatečný proklad pro rozhodnutí soudu. Přestože obžalovaný popírá, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, má soud za to, že ostatními ve věci provedenými důkazy, které jsou v souladu a navzájem se doplňují, je jeho vina bez pochybností prokázána. Soud při svém rozhodování vycházel především z výpovědi poškozené, která stejně jako v jiných podobných případech je jediným svědkem, neboť k němu dochází zpravidla „za zavřenými dveřmi“. Její výpovědi o tom, jak se k ní obžalovaný v soukromí choval v průběhu manželství, konkrétně v období od poloviny roku 2004 do doby, než byl dne 24. června 2018 vykázán ze společného obydlí, tak, jak je učinila v přípravném řízení a opakovaně i v řízení před soudem, jsou velice podrobné, po celou dobu trestního řízení konzistentní, mají logický sled. Soud je hodnotí jako zcela věrohodné, a dokreslují průběh společného soužití, které vylíčil sám obžalovaný. Výpověď poškozené nadto není osamocen, ale je podpořena dalšími ve věci provedenými důkazy, také proto soud nemá důvodu o pravdivosti výpovědi poškozené pochybovat. Je podpořena jak výpovědi syna obžalovaného a poškozené, svědka I. B., tak především objektivními důkazy, kterými jsou lékařské zprávy o zdravotním stavu poškozené a závěry znaleckých posudků, který byly ohledně poškozené vypracovány, a v neposlední řadě zjištěné změny v osobnosti poškozené, které znalkyně jednoznačně přisuzuje dlouhodobému působení obžalovaného v manželství. Soud také hodnotil výpověď poškozené v celkovém kontextu, tedy nejen pokud jde obsah její výpovědi, ale bral v úvahu také její chování a vystupování před soudem v době, kdy podávala svědeckou výpověď, neverbální projevy, kterými byla její výpověď doprovázena, tempo a hlasitost řeči a především emoční doprovod, zejména v okamžicích, když vypovídala ke skutečnostem pro ni citlivým. To vše svědčí pro věrohodnost obsahu její výpovědi. Pokud pak obžalovaný poukazoval na herecké zkušenosti poškozené, ta vysvětlila, že ve dvou případech účinkovala při natáčení televize Prima a pro tato vystoupení se naučila daný text. Nemá však žádné vzdělání či hereckou přípravu na to, aby takto věrohodně, s přiléhavým emočním doprovodem vypovídala po dobu několika desítek minut, a to opakovaně, dokonce s několika letým odstupem. Přitom je třeba také zdůraznit, že poškozená ve své výpovědi před soudem nevypovídala na adresu obžalovaného jednoznačně kriticky, zejména když se vyjadřovala k počátkům jejich vztahu a k chování obžalovaného k ní v době, kdy se vrátil do společné domácnosti po skončení vykázání. To také soud hodnotí ve prospěch pravdivosti její výpovědi. Věřodnost poškozené nemůže zvrátit ani její prohlášení v hlavním líčení dne 5. 9. 2023, že nebyla odsouzena, ačkoli je patrné z popisu rejstříku trestů, že byla v roce 2006 soudně trestána. Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. 103 T 88/2006 jí byl 14. 4. 2006 za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 60 hodin, který vykonala dne 28. 10. 2007. Je však třeba zohlednit, že o tomto odsouzení poškozená v průběhu tohoto trestního řízení hovořila a správně uváděla, že jí byl uložen trest obecně prospěšných prací, nicméně na straně druhé nelze pominout, že jednak k tomuto odsouzení došlo před dobou velmi dlouhou dobou, od výkonu uloženého trestu uplynulo téměř 16 let, jednak ze služební činnosti je patrné, že řada lidí z řad laické veřejnosti, a to i osob majících daleko bližší a častější zkušenosti s trestním řízením, odsouzení k jinému druhu trestu než k trestu nepodmíněnému nepovažuje za „odsouzení“. Proto soud toto prohlášení poškozené o jejím neodsouzení nijak výrazně nehodnotil.

43. Při hodnocení výpovědi poškozené také soud zohlednil, že šlo o řetězec incidentů vyvíjejících se v čase, odehrávajících se po dobu mnoha let, a to nikoli po celé manželství, k jehož uzavření došlo již 18. 11. 1998, ale po jeho část, přičemž řada incidentů, které poškozená popisovala, zejména drobnějších incidentů, při kterých docházelo k slovnímu napadání poškozené, k drobnějšímu fyzickému napadání v podobě strkání, podkopávání a facek, se neustále opakovala, což také vedlo k tomu, že pro poškozenou bylo velmi těžké popsat každou takovou událost individuálně a přesně ji časově zakotvit či u opakujících se událostí uvést jejich přesný počet a intervaly, v nichž k nim docházelo. Byla schopna časově logicky zakotvit některé významnější incidenty, a to ve vztahu k jiným událostem, jako například vyhlášení a průběh insolvence. To také svědčí pro pravdivost a věrohodnost výpovědi. S ohledem na dlouhou dobu a s ohledem na množství událostí, k nimž poškozená vypovídá, není ani možné, aby byla schopna každou jednotlivou událost nejen popsat, ale přesně, datumově ji zařadit. V opačném případě by totiž, za situace, kdy by si je poškozená nezapisovala, uvedení přesných časových údajů a přesných počtů různých opakujících se incidentů i jejich frekvence, vedla k pochybnostem o pravdivosti její výpovědi.
44. Chování, pro byl obžalovaný postaven před soud, také odpovídá zjištěním znalce z oboru psychiatrie, pokud jde o jeho zjištěnou smíšenou poruchu osobnosti, která je schizoidní, emočně nevyvážená, afektivně dráždivější, sebestředná, dominantnější, sociálně maladaptovaná, zvýšeně senzitivní, s rysy anankastickými a s rysy dissociality, se sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži. Prosté afekty v době páčání trestné činnosti akcentovaly osobnostní rysy obžalovaného, zvýšily jeho aktivitu, sebevědomí, snížily jeho soudnost.
45. Soud má za to, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že se obžalovaný v době, která je specifikována ve výroku rozsudku, dopouštěl týrání poškozené, tehdy jeho manželky, osoby blízké, s níž sdílel společný domov, a to opakovaně v jejích soukromí, a to v podobě fyzické, ale především psychické a ekonomické, tak, že poškozená postupně ztratila schopnost včas tyto střety odvrátit, zastavit a efektivně vyřešit narušený vztah. Pokud jde o období, po které má soud prokázáno, že se obžalovaný tohoto jednání dopouštěl, je časově vymezeno od 1. července 2004, tedy od poloviny roku 2004, kdy se chování obžalovaného vůči ní začalo zhoršovat v tom smyslu, že začalo vykazovat určitou soustavnost, a nešlo již o ojedinělé, izolované incidenty, o kterých hovořila, například z let 1998 či 2000. Doba páčání trestné činnosti obžalovaným pak byla ukončena dnem 24. června 2018, kdy došlo k vykazání obžalovaného ze společné domácnosti.
46. Je zřejmé, že v daném případě v tomto období již nešlo o běžné manželské soužití, o běžné neshody, spory či hádky, o jednorázové incidenty, nebo občasné užití nadávek či vzájemné potyčky mezi partnery, tedy o vztah dvou rovnocenných partnerů. Ze strany obžalovaného vůči poškozené docházelo k násilí, které mělo mnoho podob. Zpočátku šlo především o násilí fyzické ve všech možných podobách, od facek, strkání, podrážení nohou, k omezování v pohybu, tj. opakované mnohohodinové zamykání v koupelně, přikládání ručníku na ústa. V této souvislosti je třeba také zmínit smířlivý postoj obžalovaného k násilí, o čemž svědčí i jeho vyjádření v tom smyslu, že i jeho otec se takhle choval k matce, že má německé předky, což má vliv jeho chování a jednání. Postupem doby pak ubylo výrazných a zásadních fyzických incidentů a docházelo především k psychickému násilí v podobě vulgárních urážek, nadávek, ponižování poškozené (ať už v souvislosti s kritikou jejího vzhledu, odpírám sexu či v souvislosti s doprošování se o finanční prostředky), zesměšňování poškozené a její kritizování, emocionálního zraňování, byť i to bylo doprovázeno opakovaným drobnějším fyzickým násilím, strkáním a fackami. Vyjádření obžalovaného o tom, že je nemožná, ničemu nerozumí, i že se na poškozenou nemůže podívat a že ho nepřitahuje, měla za cíl snížit její sebevědomí a devalvovat poškozenou, zpochybňovat její pocity. Nedostatek respektu k poškozené, k jejím potřebám a přáním, ať už šlo o vybavení domácnosti, trávení společného

času a dovolených, pak narušoval rovnoprávný vztah mezi partnery. Jako psychické násilí lze pak označit i systematické nepřátelské odmítání a neposkytování emocionální odezvy ze strany obžalovaného, který poškozenou nepohladil, nepochválil, ale i nátlak až vydírání v souvislosti s uzavíráním půjček, vyhrožování a zastrašování, o jakém svědčí poškozenou vyličený incident v autě, kdy ji obžalovaný ve velké rychlosti vystrkával z auta, či nátlak ohledně nesplacení insolvence. Patří sem i omezování samostatnosti a rozhodování o sobě, o čemž svědčí různé posílky, kterými obžalovaný poškozenou úkoloval, jako je nošení splátek půjček a úvěrů, ale i posílání poškozené k rodičům pro peníze, nákupy pro obžalovaného, a v neposlední řadě i nevhodná intervence obžalovaného v zaměstnání poškozené. Podle závěrů soudu docházelo i k ekonomickému násilí, neboť obžalovaný uplatňoval veškerou ekonomickou kontrolu už jen tím, že spravoval jediný účet, který v rodině byl. Podle závěrů soudu však nešlo o běžný model, při kterém se jeden z manželů více než druhý podílí na spravování rodinných financí, ale v tomto případě pouze a jen obžalovaný rozhodoval o tom, kdy, za co budou finanční prostředky vynaloženy, rozhodoval o tom, co se koupí, a když poškozená nesouhlasila, byla opět vystavována psychickému i fyzickému násilí. Poškozená byla nucena k odevzdávání veškerých peněz na účet obžalovaného, nemohla si dovolit své mzdy posílat na účet svůj nebo je pobírat v hotovosti, neboť v takovém případě by se opět vystavila problémům ze strany obžalovaného, kterým se chtěla vyhnout a předejít jim. Poškozené bylo už tím, že neměla volně k dispozici platební kartu k účtu obžalovaného a mohla ji použít k výběru peněz pouze se svolením obžalovaného, znemožněno volně nakládat s finančními prostředky. Sám obžalovaný připustil, že k případnému nákupu mu poškozená musela předkládat seznam, který on kontroloval a revidoval. Přitom důvodem k finanční kontrole ze strany obžalovaného nebylo špatné hospodaření poškozené, která si počínala na rozdíl od obžalovaného šetrně, nakupovala v bazarech a secondhandech, a která se marně snažila bránit se dalším a dalším půjčkám, jejichž iniciátorem byl obžalovaný, a které posléze vedly k bankrotu a oddlužení. Od začátku roku 2011 pak byla poškozená jedinou osobou přinášející do rodiny finanční prostředky, neboť obžalovaný přestal pracovat a odmítal přispět do rodinného rozpočtu, byť i jen brigádou, při tom byla nucena k odevzdávání veškerých peněz na účet obžalovaného a nemohla s nimi volně nakládat. Zjevná nerovnováha v rolích obžalovaného a poškozené byla nejen v přístupu k finančním prostředkům a rozhodování o jejich využití, ale i pokud jde o finanční zajištění svých potřeb, neboť obžalovaný sobě kupoval drahé oblečení, drahé boty, finančně nákladné potraviny, a to i v době, kdy sám přestal pracovat a nepřinášel žádné finanční prostředky do rodinného rozpočtu, přičemž jde o stejnou dobu, kdy bylo povoleno oddlužení, vyhlášené především na základě neschopnosti splácet půjčky a úvěry, jejichž uzavírání inicioval právě obžalovaný. Veškeré finanční prostředky nejen na zajištění chodu domácnosti a potřeby obou manželů, ale i na splátky insolvence, tak nesla poškozená, která bankrot nezavinila, a přesto neměla možnost volně se svými výdělky naložit, neboť bylo třeba je v době splacení insolvence předkládat na účet insolvenčního správce. Při tom všem obžalovaný ignoroval a zesměšňoval její pracovní úspěchy, a po vyhlášení insolvence, kdy sám přestal pracovat, poškozenou neustále utvrzoval v tom, že ona musí pracovat a přinášet finanční prostředky, nebo jinak nebudou oddlužení. Je tak zřejmé, že pro poškozenou nezůstal žádný prostor k rozhodování o společných rodinných záležitostech či financí, ani prostor k vyjednávání. V řadě takových případů, i pokud jde o finance, obžalovaný zdůrazňoval, že o tom nehodlá diskutovat, a poškozené předhazoval, že tomu nerozumí. Jeho neustálé ignorování námitek poškozené proti půjčkám a prodeji auta či k jejím návrhům, pokud šlo o nákup zařízení bytu, společných dovolených, je také nutno považovat za taktiku kontrolování. Spolu s tím pak šla schopnost manipulace obžalovaného s poškozenou, který v poškozené svými výroky i svým chováním vzbudil pocity, že si za jeho chování může sama, že ona je tím, kdo způsobuje a vymýšlí si problémy, přitom výměna názorů s obžalovaným byla pro poškozenou stresující a nevedla k ničemu, než k případným nadávkám, urážkám či drobnějšímu fyzickému napadení, deptání poškozené, naléhání, až to nakonec poškozená

vzdala a odsouhlasila názory či záměry obžalovaného. Obžalovaný přitom střídal období, kdy se k poškozené choval lépe, kdy pochválil něco, co udělala, nebo něco, co měla na sobě, s obdobími, kdy ji kritizoval, ponižoval slovně i činy, například také rozházením rýže či čocky s tím, ať si to poškozená sesbírá, obdobími, kdy dramatizoval maličkosti a různé banality, za které poškozenou trestal. Výsledkem takového jednání pak byl permanentní strach poškozené z obžalovaného, přizpůsobení se, její marná snaha předejít konfliktům a vyvarovat se jim, neboť byt' se snažila, obžalovaný si záminku vždycky stejně našel. Toto vše znamená, že nejen další vztah, ale i případný rozchod je problematický, a to i v souvislosti s osobnostními rysy poškozené, které byly zjištěny z jejího psychologického vyšetření.

47. Soud má prokázáno, že zde byly typické násilí pro „domácí násilí“, tj. že nešlo o jednorázové incidenty, spory, hádky a vzájemné potyčky, ale že se zde vyskytovalo násilí v různých podobách, tj. nejen fyzické, že šlo o opakující se a dlouhodobé jednání, a především, že zde bylo jasné a nezpochybnitelné rozdělení rolí, o čemž hovoří i syn obžalovaného a poškozené, který uváděl, že obžalovaný měl vždy navrch, tedy že nešlo o rovné nebo střídavé postavení stran incidentu, ale o jednostranné násilí, při němž si obžalovaný jako násilná osoba a poškozená jako ohrožená osoba nikdy neměnili role. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že sama poškozená připustila, že do obžalovaného také někdy strčila nebo že se ozvala, i zvýšeným hlasem, neboť v takových případech šlo o její zcela logickou obranu, nikdy však nebyla tím, kdo by incident vyvolal a nikdy se nechovala k obžalovanému stejně, jak se choval on k ní. Pokud jde o eskalaci, tj. stupňování útoků od verbálních útoků k fyzickým, ta bývá „jen“ podpůrným znakem domácího násilí, nebývá vždy přítomna. V případě domácího násilí se nemusí jednat jen o brutální fyzické napadání. Na psychiku oběti má daleko závažnější účinek jednání spočívající ve verbálních útocích, nejružnějších urážkách, výhrůžkách, šikanách, doprovázené zdánlivě bagatelním fyzickým napadáním, jako jsou strkání, facky, jak tomu bylo v tomto případě. Tyto ve výroku uvedené případy fyzického i psychického napadání sice nejsou jednotlivě natolik závažné, aby je bylo možné kvalifikovat jako trestný čin, ale svou soustavností a dlouhodobostí výrazným negativním způsobem působily na psychiku poškozené, jak o tom hovoří znalecké posudky i lékařské zprávy o psychickém stavu poškozené a ve svém výsledku ji narušily více než i jen jednorázové spáchaný trestný čin. V průběhu manželství obžalovaný uplatňoval a postupně upevňoval moc nad poškozenou, po dobu uvedenou ve výroku tohoto rozsudku se střídaly různě dlouhé fáze napětí, násilí, usmíření a klidu, které jsou typickými znaky pro domácí násilí. Nejen jejich střídání pak ztěžovaly odchod poškozené z násilného vztahu. Na tom se podílelo mnoho dalších faktorů, ať už vztahová závislost, osobnost poškozené, rodinné i ekonomické propojení. I když si poškozená dlouhodobě a opakovaně racionálně uvědomovala, že ve vztahu s obžalovaným není šťastná, nedovedla si reálně představit, že by odešla, nenašla k takovému kroku dostatek odvahy. Manželství zpočátku udržovala kvůli synovi, chtěla uvěřit tomu, že se už nebude násilné jednání opakovat a stále doufala, že dojde ke změně. Po jeho odchodu už bylo její sebevědomí narušeno natolik, že nebyla schopna vyhledat pomoc a osamostatnit se. S odchodem syna, který byl určitou zárukou toho, že se obžalovaný v jeho přítomnosti ovládne, kdy mohla spoléhat na to, že se jí syn zastane, došlo ke zhoršení jejího psychického stavu natolik, že byla nucena vyhledat odbornou pomoc, a v té době nebyla schopna ze vztahu odejít. V neposlední řadě bylo všechno umocněno strachem, který poškozená pociťovala. Obžalovaný byl velmi zdatný ve vyhrožování, poškození měla oprávněné obavy z toho, co se bude dít, rozhodne-li se ze vztahu odejít. V odchodu jí bránila také skutečnost, že uzavřeli církevní sňatek, což jí obžalovaný opakovaně předhazoval a upozorňoval ji na to, že právě proto se nemůže rozvést, že se bude smažit v pekle, v tom ji ostatně ujist'ovala i matka obžalovaného. Poškozená měla strach z pomsty po případné její reakci, s níž by obžalovaný nesouhlasil, styděla se, neviděla východisko z nastalé situace, zpočátku se snažila zachovat rodinu kvůli synovi. Postupně také přejala názoru obžalovaného, že za neúspěchy může ona, že je její vina, jak se k ní obžalovaný chová. K tomuto jednání docházelo dlouhodobě, což je

také velmi charakteristické pro domácí násilí, které je vázáno na společné bydlení, přičemž obžalovaná měla jen velmi omezené možnosti, jak je ukončit opuštěním společného obydlí

48. V tomto smyslu je totiž třeba zohlednit, že obžalovaný a poškozená bydleli v rodinném domě rodičů poškozené, tedy v prostředí, z kterého pocházela ona. To také hrálo velkou roli v tom, že se poškozená od obžalovaného neodstěhovala. Jakákoli změna bydlení byla pro ni iluzorní i s ohledem na trh s byty. Poškozená neměla v danou dobu možnost najít si přijatelné bydlení za přijatelnou cenu, nikoli za smluvní nájemné, které i v Kladně častokrát překračuje průměrnou mzdu. K minimální možnosti změnit bydliště přistupovala i faktická ekonomická závislost poškozené na obžalovaném, byť paradoxně od roku 2011 do konce žalovaného období pouze ona pracovala a vydělávala, veškeré finanční prostředky spravoval obžalovaný, který nedopustil, aby s nimi nakládala poškozená podle svého uvážení. Mimo jiné i tato ekonomická závislost poškozenou nutila snášet jeho chování. Jak bylo již výše zmíněno, ani formální ukončení manželství, ani výpovědi z nájmu ze strany rodičů poškozené jako vlastníků domu, nevedly obžalovaného k tomu, aby se on odstěhoval.
49. Soud má tedy provedenými důkazy prokázáno, že se skutek stal tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku a že se jej dopustil právě obžalovaný G. B., který se k poškozené choval zvláště hrubým způsobem od července roku 2004 až do června roku 2018, kdy ji nejprve fyzicky napadal a následně přešel do psychického týrání, kdy poškozené vulgárně nadával, ponižoval ji, urážel ji, snižoval ji sebevědomí, doprovázeného drobnějšími fyzickými útoky v podobě strkání a facek, a po celou dobu ji omezoval v hospodaření s financemi. To poškozená pocítovala jako těžké příkoří, takové jednání u ní vedlo k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy. Z opatřených znaleckých posudků jednoznačně vyplynulo, že poškozená v důsledku týrání ze strany manžela utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu a je u ní patrný syndrom týrané osoby. Posttraumatická stresová porucha významným způsobem omezovala poškozenou dlouhodobě, dokonce po dobu několika let, v obvyklém způsobu života. Jde tedy ve smyslu § 122 odstavec 2 písmeno i) trestního zákoníku za delší dobu trvající poruchu zdraví, tedy těžkou újmu na zdraví. Obžalovaný tak svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, 2 písmeno b), d) trestního zákoníku a soud jej tímto trestným činem uznal vinným.
50. Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, tedy zájmu společnosti na ochraně osob před tzv. domácím násilím, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou obžalovaného, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud v daném případě přihlédl zejména k době 14 let, po kterou se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl, a vzal v úvahu následky na zdraví poškozené, které jednání obžalovaného zanechalo. Obžalovaný je rozvedený, je otcem jednoho, již zletilého a zaopatřeného syna. Dosáhl středního vzdělání s maturitou. Nyní bydlí u svých rodičů, je zaměstnán jako hostitel v hotelu pro rodiny s dětmi, je nemajetný. Pro přestupek nebyl postižen. Soudně trestán byl dvakrát, Obvodním soudem pro Prahu 9 z 14. 4. 2006, sp. zn. 103 T 88/2006 pro trestný čin podvodu a Okresním soudem Praha – východ ze dne 10. 7. 2007, sp. zn. 1 T 193/2007 pro trestný čin krádeže. K těmto odsouzením však nelze přihlížet jako k přitěžující okolnosti, když pro ně platí fikce zahlazení, neboť v obou případech byl obžalovanému uložen trest obecně prospěšných prací, který vykonal.
51. Když soud zhodnotil všechny shora rozvedené skutečnosti a všechny okolnosti případu, zejména fakt, že obžalovaný se trestné činnosti dopouštěl s rozmyslem, využívaje závislosti poškozené na něm, minimálně závislosti finanční, a to vůči blízkému člověku, své manželky. Motivace činu obžalovaného vycházela z osobnostních rysů obžalovaného, jeho reaktivity,

životního stylu a názorů. Soud nemohl pominout ani následek jednání obžalovaného na zdraví poškozené, u níž došlo k nezvratné poruše osobnosti. Jako k polehčující okolnosti na straně obžalovaného mohl přihlídnout k tomu, že je třeba hledět na něj jako na osobu netrestanou. Ve prospěch obžalovaného lze také přihlídnout k tomu, že jeho ovládací schopnosti byly částečně sníženy.

52. S ohledem na všechny tyto skutečnosti, s ohledem na okolnosti případu, dlouhodobost jednání obžalovaného, i s ohledem na dobu, která uplynula od páchání nyní posuzovaného jednání, pak soud dospěl k závěru, že účelu trestu a nápravy obžalovaného nelze dosáhnout uložením jiného než již nepodmíněného trestu odnětí svobody. Ten vyměřil na samé spodní hranici trestní sazby stanovené pro § 199 odstavec 2 trestního zákoníku, za který lze uložit trestu odnětí svobody na dvě léta až osm let. Trest vyměřený v trvání dvou let odpovídá všem okolnostem případu, jakož i době mnoha let, po kterou se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl, způsobu páchání trestné činnosti, různým formám násilí, kterého vůči poškozené užíval, a následkům jeho jednání zejména na psychickém zdraví poškozené.
53. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, když soud neshledal zákonné důvody pro to, aby byl zařazen do přísnějšího typu věznice.
54. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy, poškozená R. B., která požadovala nahradit nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč a nárok za ztížení společenského uplatnění ve výši 406 376 Kč. O důvodnosti nároků poškozené není důvodu pochybovat, neboť provedeným dokazováním bylo bez pochybností zjištěno, že poškozené vznikla újma a škoda a že tyto jí vznikly v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy, která slouží k nápravě negativních následků jednání obžalovaného vůči poškozené, soud vzal v úvahu, že poškozená byla jednáním obžalovaného zasažena významným způsobem, bude trvat dlouhou dobu, než se začne sama prosazovat, věřit si, než u ní opadne pocit beznaděje, čehož nebude možno dosáhnout bez dlouhodobé psychiatrické a psychologické pomoci. Soud také zohlednil, že jednání obžalovaného vůči poškozené trvalo mnoho let, že takto negativně jednal vůči své manželce. Požadavek na morální satisfakci ve výši 100 000 Kč se tak jeví zcela přiměřeným, a soud podle § 228 odstavec 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně, počínaje od 10. 6. 2020, tj. ode dne následujícího po dni konání prvního hlavního líčení dne 9. 6. 2020, v němž se obžalovaný o tomto nároku obžalované dozvěděl, do jeho zaplacení.
55. Pokud pak jde o nárok za ztížení společenského uplatnění, i zde má soud za to, že nárok je důvodný, neboť je zřejmé, že v případě poškozené v příčinné souvislosti s dlouhodobým závadovým jednáním obžalovaného došlo ke ztrátě nebo minimálně k omezení seberealizace ve sféře rodinného, kulturního a společenského života, že se u ní projevují určité trvalé následky na především psychickém zdraví, které mají negativní vliv na její další život, a to též s ohledem na její věk. Při stanovení výše nemajetkové újmy vycházel soud ze znaleckého posudku znalce MUDr. Vladimíra Kolaříka. Pokud obžalovaný podal námitku proti odbornému zaměření znalce, tuto námitku soud zamítl, neboť jde o znalce mimo jiné z oboru stanovení nemateriální újmy na zdraví (nejenže tento obor je zapsán v seznamu znalců Ministerstva spravedlnosti ČR, ale znalec předložil soudu příslušný certifikát pro tento obor), a to bez ohledu na to, zda jde o újmu na zdraví fyzickém či psychickém. Znalec jak v písemném posudku, tak osobně před soudem uvedl, z jakých podkladů vycházel při zpracování posudku, kdy sám provedl vyšetření poškozené, měl k dispozici lékařské zprávy i znalecké posudky, včetně jeho dodatku, jakou metodikou se při vyčíslení ztížení společenského uplatnění řídil, z jakého základu výpočet prováděl, přičemž podle příslušné metodiky zohlednil jak trvalé následky na zdraví poškozené, také její věk. Soud tedy má za to,

že je na místě základ nároku, tj. 369 433 Kč navýšit o 10 % s ohledem na věk poškozené, tedy celkem na 406 376 Kč, a to se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně, počínaje od 10. 6. 2020, tj. ode dne následujícího po dni konání prvního hlavního líčení dne 9. 6. 2020, kdy se obžalovaný o tomto nároku poškozené dozvěděl, do jeho zaplacení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve třech vyhotoveních do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného stejnopisu ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Odvolání nemohou účinně podat ti, kdož se jej výslovně vzdali.

Kladno 12. října 2023

Mgr. Ladislava Lužanová, v. r.
předsedkyně senátu